

A detailed illustration of a man with a beard and dark hair, wearing a maroon sweater, holding a baby. The man has his eyes closed and a gentle expression. The baby is wearing a blue floral patterned top and is holding a small brown teddy bear. The background is a warm, textured yellow-orange color.

Pare

– Ritxar Bacete –

Il·lustracions de Jordi Solano

Pare

– Ritxar Bacete –
Il·lustracions de Jordi Solano

Baobab, 2021

Títol original: *Papá*

© del text: Ritxar Bacete, 2021

© de les il·lustracions: Jordi Solano, 2021

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2021

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

www.baobabalbums.cat

Primera edició: febrer del 2021

ISBN: 978-84-18443-59-6

Dipòsit legal: B. 279-2021

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Un pare a cada pàgina

Pare cavernícola.....	12
Pare muntanya.....	14
Pare tossut	16
Pare obedient.....	18
Pare mestre	20
Pare tendresa.....	22
Pare derrotat.....	24
Pare obscur	26
Pare inventor.....	28
Pare praderia.....	30
Pare power	32
Pare brivall	34
Pare monstre	36
Pare Ironman.....	38
Pare extraordinari.....	40
Pare valent	42
Pare caçafantasmes	44
Pare present	46
Pare samurai	48
Pare confiança.....	50
Pare salvavides	52
Pare campió	54
Pare faraó	56
Pare esperança.....	58
Pare aferrament.....	60

Pare cavernícola

El meu pare es diu Manuel i mai no se separa de mi.

Jo sé que soc diferent perquè no puc córrer, ni llançar pedres al riu, ni menjar tota sola els deliciosos fruits del bosc. Tampoc no puc parlar per demanar el que necessito. A dins meu hi ha alguna cosa estranya que em fa diferent de les altres nenes i nens. Només puc xisclar, plorar i somriure.

Però em faig entendre, no em cal res més, perquè el meu pare preferit sempre és aquí, atent, i em llegeix els ulls per comprendre'm i donar-me el que necessito.

Tinc molts germans i germanes, oncles, tietes, cosines i àvies que també em cuiden... Però com que no sé comptar, no us puc dir del cert quants som al clan. I després hi ha la mare, que també em cuida i em dona escalfor, però com que té un nadó als braços i li ha de donar el pit, i abans en va tenir un altre, i un altre, no pot estar per mi tota l'estona.

El que sí que sé segur és el meu nom: Benjamina, perquè és com em diuen.

M'encanta com sona: Benjamina!

Sé que la primavera està a punt d'arribar perquè avui, tot i que encara feia molt fred i la terra estava glaçada, hem sortit ben aviat de la cova i hem anat cap al sud, seguint la riba del riu. La missió és collir les primeres baies i arrels per poder-nos alimentar després d'un hivern molt dur.

El pare camina al final del grup. Jo vaig enfilada a la seva esquena, que és ampla com un riu. M'encanta l'olor que fa, entre dolça i àcida, però, sobretot, la seva escalfor. Camina recolzat en un bastó amb la punta esmolada, perquè no caiguem, però també per si ens tornem a trobar un tigre de dents de sabre. Quina por que vam passar, aquella vegada! Per desenterrar les arrels que mengem i per tallar la carn dels animals morts que trobem, porta unes pedres punxegudes en una bossa que va fer amb la pell d'un bisó.

Hi ha moltes coses del món en què visc que no entenc, però abraçada al pare, seguint el clan, sento que hi tinc un lloc... i soc feliç.

Pare muntanya

Em dic Aisholpan, que significa «estel del matí». Visc al regne de les àguiles, el país de les estepes immenses, de les muntanyes agrestes que es cobreixen de neu a l'hivern, i on el vent rugeix com una lleona.

Soc caçadora. Però en el meu país cacem amb una arma molt especial: som caçadors amb àguiles.

Així doncs, el meu animal de companyia no és un gos, ni un gat, ni tan sols un hámster; no: és una àguila daurada que es diu Ploma Blanca. És l'àguila més forta i valenta que conec. Quan vola, soc lliure: em sento com si anés arraulida a les seves ales. Des d'allà, puc veure les muntanyes a través dels seus ulls i sentir el vent gelat a la pell. Sembla màgia, però és com si fos part d'ella, i ella fos part de mi.

Recordo el dia que vaig dir al pare que volia ser caçadora d'àguiles, com ell. Tot i que els ancians de la família diuen que les dones no tenim força per entrenar una au salvatge que pot arribar a tenir una envergadura de dos metres i pesar fins a set quilos, el pare sabia que res en el món em feia més feliç que estar a prop de les àguiles, i per això li va semblar el més normal. Quan ens vam quedar sols, el pare em repetia una vegada i una altra: «Ho faràs, filla, ets forta, ets valenta. Res ni ningú no impedirà que acompleixis els teus somnis».

El meu dia de la setmana preferit és divendres. Quan surto de l'escola, torno a casa corrent, ensello el meu cavall, em col·loco l'àguila a l'espatlla i m'endinso amb el pare a través de les muntanyes cobertes de neu. Allà soc la nena més feliç del món. Quan seiem al costat del foc i el pare m'explica històries, sento que el temps s'atura. L'Agalai sembla seriós, ja que no parla gaire amb la gent, però amb mi sí, que hi parla. És el pare més afectuós del món. I també el més tossut!

És gairebé tan tossut com jo. Quan em proposo alguna cosa, no m'aturo fins que ho aconseguixo. Quan vaig fer tretze anys, vaig participar al Festival de l'Àguila Daurada, que és el campionat més important de caça amb àguila. Allà vaig competir amb setanta-vuit homes. I no només els vaig guanyar, sinó que vaig aconseguir un rècord de caça. Però el premi més gran va ser veure la mirada d'orgull del meu pare, perquè, tot i que és molt tossut, té un cor gegant.

Pare tossut

El meu pare, a més de cuinar i cuidar-nos, vol, tant sí com no, canviar el món.

Si no fos el meu pare, pensaria que és un superheroi de debò, ploraner i bigotut.

El meu pare sempre està present, com l'aire que respirem, i està fet de trossets de tots els pares.

A més, escriu poesia i quequeja quan es posa nerviós.

La meva vida no ha sigut gens fàcil. Vaig néixer en un país preciós, molt semblant al paradís més bonic que puguis imaginar. Tenim una història molt rica. Però aquí la gent és molt pobra. Des de fa molts i molts anys, no sabem què significa viure en pau. Aquí, ser dona és molt difícil. A moltes nenes no els deixen anar a l'escola i, quan es fan grans, les obliguen a cobrir-se el cos (fins i tot el cap), amb un vestit que sembla una presó portàtil.

Quan jo vaig néixer, no hi va haver una festa com quan neix un nen. En el nostre país encara hi ha moltes persones que creuen que una nena no mereix aquest honor. Però el meu pare no és igual que elles; per això va demanar a familiars i amics que llancessin fruita seca, lllaminadures i monedes a dins del bressol, igual que fan amb els nens. A ell no només no li importava que fos una nena, sinó que n'estava orgullós.

El meu pare sempre ha volgut que jo tingués el futur que em mereixo: en comptes d'amagar-me darrere d'una cortina, es va entossudir que anés a l'escola. Fins i tot en va crear una perquè jo hi pogués estudiar!

Però, un dia, els senyors de la guerra, que no volen que les nenes aprenguin, ens van descobrir i em van fer molt mal. Em va costar força temps recuperar-me, i vam haver de fugir del país, però volia que el món conegués la meva història perquè mai cap altra nena no hagués de patir el mateix que vaig patir jo.

La mare em va inspirar i el pare em va donar ales per volar.

Avui sembla que soc una inspiració per a moltes nenes del món. Només espero que els seus pares siguin tan tossuts i meravellosament imperfectes com el meu.

Pare obedient

Em dic Isaac i un dia vaig tenir un ensurt de mort.

El meu pare és un senyor gran que sempre havia somiat tenir fills. Però no un de sol, ni dos, sinó centenars. Volia ser un patriarca i fundar tota una estirp. Però com sovint li deia la Sara, la meva mare, «Abraham, se t'ha passat l'arròs».

El dia que vaig néixer, el pare es va emocionar tant quan les llevadores em van posar sobre seu que no em podia ni acariciar amb les seves mans enormes i tremoloses. Se sentia l'home més feliç del món. Va començar a fer unes riallades que sonaven més fort que un tro. Va riure tant que va fer tremolar les muntanyes i el cel es va obrir, va parar de ploure i va sortir el sol. El pare sempre ha sigut molt exagerat.

Un dia, el pare em va demanar que l'acompanyés a la muntanya. El seu déu li havia demanat un encàrrec molt important. Després de cavalcar tres dies al llom d'un ruc, el cul em feia molt mal. Al final, vam arribar al cim d'una muntanya molt alta. Vam apilar unes pedres molt grosses i vam recollir tota la llenya seca que vam trobar. El pare semblava angoixat. No cantava, ni somreia, ni explicava històries, ni em feia petons a la galta.

El pare em va demanar que m'ajagués sobre l'altar que havíem construït. Jo no entenia res de res. Vaig començar a tenir molta por. Vaig veure que el pare, que jo admirava tant, mirava al cel i treia un ganivet. Aleshores em vaig desmaiar.

Quan em vaig despertar, la mare era allà, molt enfadada. El pare m'abraçava i plorava sense parar.

La història diu que el déu del meu pare li va demanar que em sacrificués, perquè jo era el que ell s'estimava més. Diuen que va ser una prova d'obediència. I quan estava a punt de fer-ho, un àngel va baixar del cel i l'hi va impedir. Però jo sé molt bé que va ser la mare, acompanyada per les dones del clan, que, en l'últim moment, van subjectar la mà del meu pare i em van salvar la vida.

El pare va aprendre la lliçó. Des d'aleshores, cap pare no té dret a fer mal als seus fills i filles. La història ha recordat el meu pare com un home just i obedient, però si haguéssiu estat en el meu lloc, pensaríeu el mateix?

